

Raški zvon

Glasiło župnije Raka
Junij 2018

Nova mrliška vežica na Raki

15. maja je bila predana namenu in blagoslovljena nova mrliška vežica na Raki. Ker se mnogi te slovesnosti niso udeležili, naj ponovim nekaj svojih misli tudi v Raškem zvonu. - Če pogledamo v preteklost, je na vsakem pokopališču bila mrliška vežica ali kot so ji rekli bolj po nemško: »totenkamra«, ki so jo uporabljali predvsem za orodje, morda so imeli v njej kakšno rezervno krsto, ležali pa so v njej kvečjemu kakšni pokojni brezdomci ali berači, ki niso imeli svojega doma. Pokojni so takrat in še do nedavnega ležali doma, vsaj en večer ali pa tudi dva, kamor so jih ljudje prihajali kropit. Domači, sorodniki in vsa vas so ob pokojniku molili, peli in obujali spomine nanj, včasih vso noč. Bolni in ostareli so umirali doma, saj je

starost in smrt bila del življenja. – Danes se je to spremenilo, kar pa ni najbolje. Ko človek opeša, ga dajo čim prej v dom ostarelih, kjer nekateri nanj skoraj pozabijo. Ko umre ga je treba čim prej sežgati, žaro pripeljejo le kakšno uro pred pogrebom in takoj pokopljejo, da se od njega ljudje skoraj ne morejo posloviti. Kako razosebljeno je to, kako razvrednoteno človekovo

telo in življenje. O smrti se sploh ne sme govoriti, to je tabu. Pepel raztresejo ne vem kje vse: po travi, po hribih, po morju ali pa kar na vrtu nekje za hišo. Znanstveniki antropologi pravijo, da je človek postal res človek, ko je začel pokopavati svoje mrtve. Tako že najstarejša ljudstva v davni preteklosti v Mezopotamiji, pri nas pa Kelti, Iliri in stari Slovani. Spomnimo se starih Grkov in Antigone, starih Rimljanov in njihovih sarkofagov, pa krščanskih katakomb v Rimu. Skratka: veliko spoštovanje do pokojnih, do telesa in do življenja. Danes nam tega manjka. Niso redki, ki pravijo, da so stari in bolni ljudje samo neproduktivni člani družbe. Kako grozno je to slišati, ko pa vendar vsak človek, dokler je pri pameti, rad živi in je vsak človek vreden spoštovanja in človeškega dostojanstva. V nekaterih državah je že uzakonjena pravica do evtanazije. Po krščanskem pojmovanju je samo Bog gospodar življenja od spočetja do naravne smrti. Zato Cerkev odločno zavrača tako splav kot evtanazijo. Če ne spoštujemo življenja, če nam življenje ni sveto, potem se vračamo nazaj v barbarske čase brez kulture.

Imejmo torej spoštovanje do človekovega življenja in telesa, spoštovanje tudi do smrti, ki je le del življenja. Temu naj služi tudi mrliška vežica: vzbuja naj spoštovanje do mrtvih, v vernih pa naj budi upanje, ki seže preko groba, kar hoče ponazoriti tudi lepa slika na pročelju vežice.

Vežica je, kakršna je. Enim je všeč, nekaterim ni. Tudi meni ne preveč, vendar jaz nisem merodajen, da sodim. Sem pa še vedno mnenja, da bi bilo bolje, ko bi vežico umestili na drugo stran pokopališča, kot sem predlagal pred več kot dvema letoma, tja, kjer je naša župnijska njiva. Tam bi bila v miru, tukaj pa zelo moti hrup

prometa s ceste. Rečeno je bilo, da se to ne dá. Vendar, če je interes in volja, se vse dá. Bi pa malo počakali. Tudi ne morem razumeti, da je v prostoru, kjer bo krsta ali žara pokojnega, prostora samo za pet ljudi, tako da domači in sorodniki ne bodo mogli biti zraven. Tega res ne razumem, zakaj je tako.

Naj omenim še, da bomo v kratkem namestili pod vrh strehe še manjši zvon, ki ga je kupila župnija. Glas tega zvona naj bi vzbujal čustva tolažbe ob žalostnem poslavljanju od pokojnih.

In še beseda o sliki na pročelju vežice. Sliko je v sgraffito tehniki naredil sodoben slovenski akademski slikar Lojze Čemažar. Slika ima naslov Slovo in snidenje, in je polna simbolične vsebine. Izhodišče je pšenično klasje: zrno mora umreti, pasti v zemljo, da rodi novo življenje. Razlomljen kruh in kaplja krvi spodaj izraža božjo daritev za nas, pa tudi daritev naših očetov in mater in vseh trpečih. Prihajajoča luč pomeni dobre misli in prošnje. Lik objetih moža in žene pomeni poslavljanje in upanje po ponovnem snidenju. Prihajajoča deklica pa prinaša upanje, ki prihaja od Luči zgoraj, ki je luč vstalega Kristusa v hostiji, ki je Kruh večnega življenja. Skratka: slika govori o skrivnosti življenja in spominu na pokojne. To pa je tudi namen vežice.

---

*»Odprta noč in dan so groba vrata
al' dneva ne pove nobena prat'ka«*

(F. Prešeren)

OZNANILA, OBVESTILA...

* V nedeljo, 3. 6. bo ob 14 h na Dolgi Raki blagoslov obnovljene kapele in sv. maša, pri kateri se bomo spomnili duhovnika p. Ivana Salmiča, ki je bil tam blizu doma in med vojno kot kaplan na Vinici ubit. Na to spominja tudi plošča vzdana na kapelici. Vabljeni, da se spomnimo tega našega mučenca!

* V sredo, 6. 6. se bomo vsi dekanijski duhovniki ob 10. uri zbrali na Raki k sv. maši. To je naš tako imenovani »dies sanctificationis«, dan, oziroma obletnica posvečenja, ko se bomo Bogu zahvalili za dar duhovništva. Lepo vabljeni, da se nam pri sv. maši pridružite, da se bomo skupaj zahvalili in molili za duhovnike in za nove duhovniške poklice.

* 17. 6. bo ob 11 h sv. maša na Mikotah.

- * V soboto, 23. 6. bo na Zaplazu celodnevno srečanje družin. Gost Miha Kramli bo spregovoril o zasvojenosti s pametnim telefonom in internetom.
- * 29. 6. je praznik apostolov Petra in Pavla. Sv. maša ob 10h in 20 h.
- * 1. 7. ob 11 h je žegnanje pri sv. Petru v Koritnici.
- * Končali smo verouk. Za nami je sv. birma (37 birmancev), prvo sv. obhajilo (21 prvoobhajancev), v počitnicah pa naj se pokaže, koliko otroci in starši jemljejo verouk resno. To se bo videlo pri obisku nedeljske maše. Za Boga ni počitnic...

»Raški zvon« izdaja Župnija Raka – Franc Levičar, župnik.
Telefon: 07/49-75-303 ali 041/268-082